

S Ondrou Fenclem o tom, co si představoval ve třinácti, o revivalech, co člověka vyškolí ve zpěvu, i mikrofonu Elly Fitzgeraldové

Moje nejstarší vzpomínka na setkání s Ondrou Fenclem pochází z pražského Konkursu Zahrady, rokem si nejsem jistý, ale mohlo by to být třeba 1999. Hrál skupina Hromosvod, takové ještě napůl děti, asi jsem je nikdy předtím neslyšel, a nikoho z nás, co jsme v té výběrací skupině seděli, svými výkony nenadchli. Bylo to ještě dost blbé. Po Konkursu byl pohovor s těmi, kteří se chtěli o sobě něco dozvědět, a kapelník Hromosvodu přišel. Ani už nevím, jestli byl tak zběsile pozitivní, jak ho můžeme znát z pozdějších let, ale rozhodně si pamatuji, že byl zdvořilý a příliš se neošival, když jsme mu říkali, že tohle tedy opravdu zatím na Zahradu nemůže. Já jsem mu za to chtěl na závěr povědět něco hezkého, tak povídám: Ale musím říct, že vám to dohromady docela šlape. Což byla celkem pravda a překvapilo mě to u kapely mladochů, která vypadala, jako že se dali dohromady cestou metrem sem a písničky si udělali na schodech před klubem Kocour. A ten zdvořilý teenager se zatvářil, jako že nic ho ještě z míry nevyvedlo víc a povídal: A proč by nám to jako nešlapalo, když spolu hrajeme už pět let??

*Od té doby se stalo jenom to, že roky běžely, já jsem si Hromosvod oblíboval čím dál tím víc, jeho kapelníka Ondry Fencle jsem si za řadu jeho aktivit až hyperaktivit čím dál víc vážil a rozhodně jsem považoval za vhodné pečlivě sledovat, co dělá... Jo, napsal jsem nějaké recenze na některé desky Hromosvodu, napsal jsem pár reportáží z některých mimořádných akcí kapely, natočil jsem s Ondrou kratičký rozhovor pro svůj pořad Zvukové Hrubky na Radiu Folk... ale velký novinový rozhovor (omlouvám se všem, kteří web nepovažují za noviny...) jsem s ním ještě nikdy za těch 21 let neudělal. Najednou se naskytl okamžik, vydání páteho alba **Na kraji nebe** (poprvé pod hlavičkou **Ondra Fencel a Hromosvod**), záminka, se kterou přišla otázka – udělat rozhovor pro FOLKtime, nebo ne? A najednou se mi zase po letech hrozně chtělo napsat rozhovor a rázem jsem pominul všechny své dosavadní postoje jako: ne, nebudu dělat větší rozhovory, dokud nebudu mít písárku jako za mlada, nemám na to čas. Prostě jsem za Ondrou přijel do legendárního Vesnického klubu Chotěmice Vaška Koubka, kde hrál s 5P Luboš Pospíšila, strašně jsem tam zmokl a rozhovor natočil. Jistě že mé zdráhání kvůli nedostatku času není pouhá banalita: podívejte se, kdy hrál Luboš Pospíšil v Chotěmicích a kolikátého vyšel tento rozhovor... Ale snad vám i tak ještě něco zajímavého sdělí.*

Já nevím, jestli je to pop

Ondro, v Hromosvodu se za dobu jeho existence vystřídal spousta muzikantů. Co já vím, tak většinou to bylo tak, že horší jsi propouštěl, lepší nabíral, ale pořád to – podle mne - bylo nějaké kontinuum. Ale v letech 2016-17 nastaly změny, které považuji spíš za zlom. Souhlasíš s tímto hodnocením?

Je to tak. Nejdřív byl **Hromosvod** vlastně dětská kapela a pak tak od roku, já nevím, 2004, kdy jsme vydali **17 Lízátek**, až do toho roku 2016 to byla kapela nějakým způsobem lehce profesionální, bych řek. Hodně ustálená byla ta sestava s Kubou Homolou, Jirkou Vlasákem, Terezou Kouckou a Hankou Vyšínskou, ta vlastně vydržela skoro 10 let. No ale pak nastal ten zlom. Jednak chtěl odejít Jakub, bubeník, do toho Hanka měla před porodem a hlavně jsem prostě cítil, že už mi to moc nedává a potřeboval bych se obklopit spíš než kamarády – jakkoliv hrajícími slušně – nějakými muzikanty, který budou lepší než já. Se kterými půjde i tvořit, ne jenom že jim něco napíšu do not. Takže z toho vznikla ta rekonstrukce.

Já jsem měl z těchto změn dojem – nevím, jestli správný – že utlumení Hromosvodu v roce 2016 nastalo proto, že jsi ho už nestíhal vedle svých dalších aktivit, nebo že se ti to tak trochu rozsypalo pod rukama. Když se podívám dnes dozadu přes novou desku, tak to najednou vypadá, že to bylo celé rafinovaně promyšlené. Jak to vlastně bylo?

Spíš to přirozeně vyplynulo. My jsme zpočátku chtěli dělat vlastně jenom akustický trio, s Vojtou Jindrou a Hankou Vyšínskou, dokonce to ani původně nebylo pod hlavičkou Hromosvod. Ale pak jsem zjistil, že mě bez bicích a basy... prostě že to ke mně patří. A na festáky a větší pódia to je vysloveně potřeba. Kapelu jsme zpočátku pojmenovali Ondřej Fencel Band, ale protože tomu stejně všichni říkali Hromosvod, tak teď už dva roky používáme hlavičku Ondřej Fencel a Hromosvod. Ještě jsme mezitím vyměnili bubeníka. Nejdřív s náma hrál Radim Chrobok, a pak jsme ještě posílili a loni jsme vzali Tomáše Marka, což je skvělý bubeník, co hrál v Lucii a v Kollerbandu a co si hudebně výborně rozumí s naším basistou, Jarynem Jankem. Což byla vlastně stabilizace sestavy a začali jsme točit desku. V průběhu těch let jsem naskládal asi deset nových písniček, tři už byly udělaný z dřívějšíka, takže to už akorát stačilo na novou desku.

A ještě taková kuriozita: Hanka vloni podruhé porodila, takže celý minulý rok za ni hrál na housle Adam Pospíšil. Čili my jsme představili novou sestavu s Tomášem Markem a hned první

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Neděle, 11 Říjen 2020 22:00

až desátý koncert tam nehrála Hanka, měla záskok, Adama, co jinak hraje s Máriem Bihárim. Takže vlastně teprve letos jsme začali hrát v té skutečně ukotvené sestavě i s Hankou.

Jak často vlastně „nový“ Hromosvod hraje? Není náhodou ta deska důležitější než živé hraní?

Nakonec ne. Nakonec se to rozjelo výborně a i přes ten koronavirus máme stejně hraní jako za starých časů. Konečně můžeme novou sestavu představit i deskou, ale primární jsou a vždycky budou koncerty.

Z toho, co jsi říkal, plyne, že dřív byla současná sestava a až pak písničky na novou desku: je to tak? A písničky už jsi tedy skládal pro konkrétní muzikanty?

Co se týče těch písniček, tak asi dvě byly složený ještě pro původní Hromosvod – *Na kraji nebe* a

Přišel čas

. Pak jsou tam písničky, který jsme dělali už s tím triem a pak k nim přibyla kapela: to je třeba

Vrať se mi

nebo

Urpín

. A pak jsou tam nové písničky, co už vznikly pro tuhleto sestavu. Ale zároveň písničku

Urpín

jsem napsal před šestnácti lety a písničku

Vrať se mi

před dvaceti. Některé písničky jsou starší, ale vlastně teprve teď jsme se na ně podívali.

Proč tě napadlo je vyndat ze šuplíku?

To napadlo Vojtu Jindru. Když jsme začínali to trio, tak jsem mu poslal asi dvacet svých písniček a on si z nich vybral. Nevěděl vůbec, odkud pocházej, co jsou zač, byly to demáče jenom s kytarou. A tak to vlastně bylo i potom při zkoušení. Já jsem nosil různé nápady – někdy jenom nápady, někdy písničky – a kluci dost často řekli, že to prostě je slabý nebo že to nesedí. Takže jsme měli i docela odpad. A dokonce jsou nové písničky, co se na tu desku nakonec nehodily a naživo je hrajem. U dvou písniček se zjistilo, že tam prostě nezapadají, a ačkoli jsou obě na koncertech docela oblíbené – jedna se jmenuje *Ramzová* a druhá *Tisíckrát* – tak nakonec na desce nejsou, protože ta deska musí nějak držet při sobě. Takže máme i něco do zásoby.

Četl jsem tiskovou zprávu kde píšeš, že jste se vykašlali na ctění žánru a podřídili vše písničkám. Někde jinde zas píšeš, že jste nadžánroví. A co když to popíšu jinak, co když jste teď prostě výrazně víc popoví? Co když jste k těm původním ingrediencím jako hlavní přidali pop: já tam totiž zas tak moc jiných žánrů a „nadžánrů“ neslyším...

No, tak ono je otázka, co je pop... Především děláme písničky úplně jinak než dřív. S aranžmá hodně pomáhal Vojta Jindra a leckteré jsou založené na jeho kytarové hře, která je úplně jiná než moje. Nebo jedna písnička třeba vznikla od basového riffu, který si vymyslel Jaryn Janek. Asi je to popovější, poněvadž tahle sestava už nehraje jako ta předpřipravená folkrocková, kde jsem to prostě hodně dělal já. Mám v kapele muzikanty, kteří hráli s Lucií nebo s Kamilem Střihavkou, takže jsou v tom "popu" zkušenější... Já nevím, jestli je to pop, ale jestli to tak cejtíš, tak je to vlastně možná dobře, no.

Tebou zmíněné změny v aranžování, to, že víc hrajete z pocitu – to je samozřejmě slyšet. Ale změnilo se to postupně nebo najednou, střihem? Třeba na předchozí desce *Divoký ticho Žižkova* jsi ještě rozepisoval aranže?

Divoký ticho Žižkova je už trošku přerod. Jsou tam písničky ještě aranžované v notách, jako je *Záhada hlavolamu* nebo, já nevím, *Před Imperialem*, *Eště raz*,

Vyprodáno
jako
ělní večery

,
Francouzská

,
Nekonečná

, který už jsme dělali trošku novým způsobem... vlastně hodně i ve studiu. To už s náma hrál

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Neděle, 11 Říjen 2020 22:00

jako host Vojta Jindra, který třeba nahrál veškeré kytary v *Jedeme vlakem*, což do té doby byla jenom moje doména. Nebo *Magnety* už vlastně taky nebyly v notách. Takže na *Divokým tichu* je to půl na půl.

Můj způsob kytarové hry je spotřebitelský

Co se tvého zpěvu týče, tak se postupně, nenápadně, ale významně zlepšuješ. Bral jsi na to nějaké hodiny, ptal ses někoho jak na to, nebo ti pomáhá třeba to, že hraješ s řadou zpěváků...?

Kupodivu k tomu hodně pomáhají revivaly, v kterých občas zpívám. Čtrnáct let mám v Lucie Revivalu na starosti hlavní part a to je strašná kláda, člověka to vyškolí. To samé vlastně s Oskarem Petrem a Vzpomínkou na Marsyas, kde zpívám ty Kalandrovy věci. Člověk je nucený zpívat nějak přesvědčivěji a líp intonovat v trojhlesech a tak... Byl jsem i u Hanky Peckové, dvakrát, což je taková největší učitelka zpěvu tady. Boris Carloff, u kterého jsme točili poslední dvě desky, je vystudovaný zpěvák na Berkley, takže ten mně taky hodně říkal, třeba: hele, ty tady polykáš „b“ a „ch“... Hodně je to i tím vedením ve studiu, ale myslím, že to funguje i naživo; taky to cejtím, že se rok od roku zlepšuju. Protože já nejsem žádný zpěvák, jsem spíš takový přirozený vypravěč, tak se to prostě postupně učím... A to je i dobrý na týhle sestavě, že mi třeba něco řeknou, v té předchozí buď neřekli nic, nebo si z toho dělali srandu. Jaryn mi třeba ve studiu povídá: proč se tak strašně snažíš v té písničce, vždyť naživo ji tak pěkně vyprávíš a tady se snažíš dělat Kamila Střihavku. Prostě to zazpívej normálně lidsky. Takže je to hodně i těmi spoluhráči, no. **Ocituji tě: „Kéž by se s tímhle CD podařilo to, co se i po těch 20 letech dařilo málo: proniknout do širšího povědomí.“ Znamená to, že bys rád do rádií? Máš takové ambice?**

Moc ne. Já jsem si napřed myslel, že jo, když – jak ty říkáš – je to popíkovější. Ale Boris Carloff, který dělá hudbu do reklam a vyprodukoval spoustu rádiových singlů, říkal: vůbec. Zapomeň, tohleto je jiný typ muziky, než muzika pro komerční rádia. I když už je tomu blíž... Já jsem říkal: nemělo by smysl udělat nějaký jeden radio edit? Jednu radiovou verzi? A on říkal: ne. Prostě žádná z těch písniček není rádiová písnička dnešní doby. Takže s tím nepočítám. Zahrajou to na Českém rozhlasu, na Country Radiu a na Radiu Beat; každý si vybere to, co se tam víc hodí... Jinak tím širším povědomím myslím to, že bych si přál, aby na nás prostě jednou všude po republice do klubu přišlo 100 lidí,

třeba. Nebo 50. To je moje nejvyšší meta.

Taky jsi napsal – a je to i slyšet: „Hraju oproti dřívějšímu všudypřítomnému hoblování akustické kytary tentokrát hlavně na klávesy.“ No, tentokrát: asi už to takhle zůstane, ne? A čím to je? Je to Vojtěchem Jindrou, který obsadil místo kytaristy, nebo tě přestala bavit kytara...?

Já jsem většinu těch písniček přinesl, začal je hoblovat na kytaru a Vojta říkal: hele, zahraj to na klávesy. Takhle je to takový ucajdaný a tuctový, když to zahraješ na Fender piáno nebo prostě na klavír, tak to najednou chytí úplně jiný šmrnc, to ty písničky prospěje. S většinou písniček jsem to taky udělal. Taky je to tím, že Vojta na ty kytary hraje skvěle, takže základem je vlastně klavír, elektrická kytara, basa, bicí a housle, no.

Můj způsob kytarové hry je... prostě takový... spotřebitelský. Nejsem žádný superkytarista a hraju tak, jak mi zobák narost, což se někde hodí, a někde to piáno tomu dodá úplně jinou atmosféru a jsem rád, že je to zase jiný, no. A navíc, já na to piáno umím hrát prostě o trochu líp. Já jsem na něj přece jen 15 let chodil do lidušky...

Bylo to tak vždycky? V každé etapě svého života jsi uměl hrát líp na piáno než na kytaru?

No... měreno měřítky instrumentality asi jo. I když na tu kytaru hraju výrazně víc a vlastně i radši a možná jsem na ni rytmicky přesnější. Ale v Hromosvodu mě baví hrát na ty klávesy.

Co bys řekl tomu, kdyby ti spoluhráči ve 13 letech, když jsi zakládal kapelu, řekli: hraj na piáno...?

Ta kapela byla 20 let moje krutovláda, takže tam mi nikdo nic neříkal, že jo...

Dobře, dobře, tak kdyby ti vysvětlovali, že to bude líp znít, když budeš hrát na piáno...?

Pozor: když Hromosvod začínal jako kinderkapela, tak já jsem v něm původně dost hrál na klavír. Dokud jsme neudělali první koncert, kam se klavír nedal odvézt. Já jsem žádný klávesy neměl, takže... Ale první dvě naše kazety, 60 minut hrající - tam bylo víc písniček klavírních,

takže já se jenom vracím...

...ke kořenům, aha. To jsem nevěděl. A u čeho, prosím tě, skládáš písničky?

U kytary. Protože... ji doma mám, kdežto klavír tam nemám. Ale! Úplná erupce písniček, kdy jsem za jeden večer složil tři písničky z nové desky, propukla právě v momentě, kdy jsem si sedl ke klavíru a zkusil jsem si ty nápady hrát na klavír. Najednou mě to mocně inspirovalo. Takže teď se dost často snažím si ty klávesy doma zapnout, když mě něco napadne, a zkusit si to zahrát nejdřív na ně, protože... z toho vznikne něco jiného. Míň se pak opakuju, protože vlastně 15 nebo 20 let jsem všechny ty písničky skládal furt na kytaru takovým nějakým podobným způsobem.{desky 1659}

Ukázal mi dvěšty pián a řekl – chceš Steinway?

Pojďme k muzikantům nové sestavy. Ty jsi na začátku řekl, že jsi zatoužil mít vedle sebe místo kamarádů dobré muzikanty. Jenže já mám pocit, že tuto výměnu jsi provedl už tak před těmi asi dvanácti lety. A teď jsi chtěl mít ještě lepší, ještě víc z velkého světa...

Hele, třeba Jirka Vlasák, to je můj svědek, je to v podstatě můj nejlepší kamarád. Ale vlastně... on prostě nikdy nebyl basista, který by věděl, co je to nějaký groove... Který by řekl bubeníkovi: hele, tady jde ten kopák trošičku napřed, pojďme to hrát víc dozadu. Nebo něco takovýho. Ale protože jsme měli skvělýho bubeníka Kubu Homolu, tak to vlastně stačilo. Když perfektně šlapou bubny, průměrná basa se schová. Ze začátku, když byl Hromosvod v notách, tak mě to takhle bavilo, ale pak už tam byli Jirka i flétnistka Tereza skutečně proto, že jsem do toho neuměl nějak hrábnout, protože to byla parta kamarádů, ještě i před těma pěti lety... Vlastně to byly celé roky, kdy jsem o tom přemýšlel, fakt roky. Už od desky ***Zimní čas***, kde vlastně většinu bas už nahrával Jaryn Janek, že jo.

Z minulé sestavy zůstala pouze Hanka Vyšínská – znamená to, že ona jediná splňovala tvé vysoké nároky?

Ona se... celou dobu zlepšuje. Ze začátku to byla taková ta klasická houslistka z konzervatoře,

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Neděle, 11 Říjen 2020 22:00

co neumí improvizovat. Její manžel je vystudovaný trumpetista na Ježkárně, který jí podle mě v tomhle hrozně moc dal. Že spolu dost často hráli nebo jí vysvětlil souvislosti... Do toho Hanka studuje zvuk na FAMU, už asi šest let, takže se k ní dostávají nový a nový impulzy a... vyvíjí se. Což je základ.

Jak dlouho s ní vlastně už hraješ?

S Hankou hrajem 15 let. A ty housle jsou opravdu takový spojovací můstek se starým Hromosvodem.

Pokud si dobře pamatuji, Vojtěch Jindra začal hostovat ještě se starou sestavou Hromosvodu a pak s tebou hrál v tom přechodném triu. Zajímalo by mě, jak jste se mohli potkat: já jsem totiž žil v představě – zřejmě mylné – že Vojtěch Jindra hraje výhradně keltskou muziku. Jak jste se potkali a co tě na něm vlastně zaujalo?

Taky jsem žil v téhle představě, že hraje ten Bran a Ginevru a tyhle ty jakoby „keltské“ odnože muziky. Pak mě někde potkal v Baťovi, když jsem si tam kupoval boty – to je třeba před deseti lety - a říkal: hele, nechceš to zkusit se mnou, rozjíždíme nový projekt s popovou zpěvačkou... Já jsem říkal – ne, já toho mám strašně moc. A on říká: no tak to pojď aspoň zkusit, jednu zkoušku. Vydržel jsem dvě, protože mě to nebavilo, ale díky těm zkouškám jsem zjistil, že hraje na elektrickou kytaru a velmi dobře – to byla naprosto popíková kapela, tu zpěvačku produkoval Michal Hrůza - a že má spoustu krabiček, že prostě umí i tohle...

Vy jste se předtím nějak znali...?

Jednak se Hromosvod už od dětských soutěží potkával s Taliesynem, s kapelou, kde Vojta hrál, kterou rozpustili před pár lety. A dokonce mám pocit – to jsem se ani Vojty neptal, ale mám

takový podezření, že před tím měl nějaký kinderkapely, který s Hromosvodem soutěžily na Zahradě a takhle. Čili my jsme se vzájemně sledovali. Pak mi půjčoval mandolíny na nahrávání **Zimního času**

, které jsem nahrál ještě já, ale od roku 2012 s náma začal hostovat právě na mandolíny, ukulele a tyhle ty nástroje. To ho časem přestalo bavit, protože říkal – hele, já jsem kytarista, chci hrát hlavně na kytaru. A z toho pak vzniklo vlastně to trio, v kterém jsme začali tvořit, a pak celá nová kapela. Vojta je prostě základní stavební kámen nové éry Hromosvodu, no.

On hraje na desce Na kraji nebe převážně na elektriku? A ty akustiky, co tam jsou, jsou tvoje nebo jeho?

Hele, moje akustiky jsou akorát hoblovací akustiky v *Na kraji nebe* a v *Urpínu*, takový ty, kde hraju prostě tam-da-da, tam-da-da. Všechny takový ty krásný akustiky, jako v písničce *Obláje*, to je Vojta. Ale víc tam hraje na elektriku.

Dobře. A rytmika – tam už předpokládám, že sis řekl: chci nějaká strááázně velická jména. Ať všichni zíraj...

Já jsem chtěl hrát vždycky s Jarynem Jankem. To byl prostě můj basovej guru...

Tys ho nějak sledoval?

Já ho, že by zkusil i ten Hromosvod, sledoval od malička, nejvíc vlastně v Benediktě, se kterou jsme se taky trochu potkávali, ale i v těch nářezových kapelách s Pavlíčkem, v B.S.P., v Krucipüsku... Vždycky jsem stál pod pódiem a byl jsem z něj úplně paf. A pak, když jsem zjistil, že hraje s naším Kubou Homolou v neznámý kapele Chameleon, tak jsme ho přizvali na desku

Zimní čas

. Ale tehdy jsem si říkal – no, takovejhle basista nebude hrát s náma tuhle naši muziku... No ale pak nahrával

Divoký ticho

, taky skoro celý, a když jsem hledal basistu do nové sestavy, tak byl jasnou volbou. Pak jsem k němu hledal bubeníka, a to vůbec nebylo jednoduchý. Protože on hraje strašně... svojsky, netradičně... a hodně. To není úspornej, nenápadnej basista. Takže já jsem k němu potřeboval

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Neděle, 11 Říjen 2020 22:00

sehnat bubeníka, co to upevní, uzemní. První dva roky jsme to zkoušeli s Radimem Chrobokem, který je super, ale prostě... nakonec se zjistilo, že k Jarynovi nesedí, že to není ono. Pak jsem se zmínil o Tomášovi Markovi, s kterým hraju v Lucii Revivalu už pár let, od té doby, co ho v Kollerbandu nahradil Davidův syn Adam, čímž se mu trochu uvolnily ruce. Já jsem ho oslovil už v tom roce 2017, když jsme nakopávali novou sestavu, a to ještě řekl, že ne... ale za ty další dva roky jsme se víc poznali v Lucii Revivalu a pak už řekl, že jo, Podle mě je to zajímavá volba, protože to je bubeník v jádru rockovej, úplně z jinýho břehu, takže tomu zase dá trošku něco jinýho. No a hlavně mu to neskutečně šlape.

Hostující zpěvačka Zuzana Mikulcová v písni *Urpín* se mi moc líbí, ale vůbec jsem ji neznal, takže moje otázky jsou proč? Jak? A taky mě napadlo, že asi jedeš v takové té obecné módě: duet, český chlapec, slovenská dívka...

Spoluhráči mě s tím strašně posílali do háje, Vojta – kterej je takovej sarkastickej – říkal, ty vole, československej duet, vždyť to je trapný! Původně s námi ten *Urpín* nazpívala moje kamarádka Ivana Zágnerová, která na desce mimo to zpívá pár krásných vokálů, ale není to nikdo známej. A Vojta říkal – dobře, jestli teda má být duet, tak to ale musí být aspoň trochu nějaký jméno. A tak jsem různě obesílal, nejdřív ty největší, Kirschnerku, Katarziu, Katku Knechtovou... skoro nikde nikdo nic... Pak jsme to zkusili se Zuzanou Mojžíšovou, což je výtečná slovenská folkloristka, etnografka, dřív měla kapelu Jej družina, letos na jaře zrovna vydala celosvětově docela uznávanou world music desku... Ona je z Banské Bystrice, kde je přímo kopec *Urpín*, a nějaký slovenský básník jí můj text ještě vkusně přeložil. Nazpívala to, ale bylo to prostě ultrafolklórní. Jak když zpívá sbor Gruník... Jo – bylo to krásný, ale... okamžitě jsem říkal - to by nám všichni řekli: sorry, to si hrajete na folklóreček... Ještě jsem zkoušel Báru Zmekovou, a ta nakonec... nějak...

Nakonec se ukázalo, že je málo slovenská...

Ne, neměla zrovna čas a když se pak ozvala, že by to zkusila, už to bylo hotový... A taky není slovenská... já jsem zkoušel i český. No a pak mi přišla od Davida Landštofa ze Supraphonu tisková zpráva o nové desce Zuzany Mikulcové, tak jsem si poslechl tři písničky a úplně mě uhranul ten hlas. Který – ač je slovenský a ač je popový, tak přitom není takový ten manýristický, co většina těch Sloven a zpěvaček má. Zjistil jsem, že je na Slovensku docela známá, a myslím, že teprve známá bude, že je na velkém vzestupu. A napsal jsem jí normálně mail: ahoj Zuzano, líbí se mi tvůj hlas, nenazpívala bys nám duet? A ona mi to druhý den, rovnou s tou odpovědí poslala nazpívaný. A rovnou jsme to vzali.

Fakt?

Jo. A navíc to bylo za koronaviru, takže ona to nazpívala někde doma. Doma, na nějaký dobrý mikrák a druhý den to bylo hotový. My jsme jí poslali celou tu stopu, kde byl vynechaný prostor pro její zpěv, a pak tu sloku, co zpívá se mnou. Ona to prostě takhle nazpívala a bylo to hotový. Bez nároku na jakýkoliv honorář, bez dotazů... Takže... jasně správná volba.

Další veliké jméno - Boris Carloff. Než se zeptám proč, tak jsem se chtěl ujistit: je tu sice napsáno producent, ale – jak se dříve říkalo – asi taky hudební a zvukový režisér...

Ano, já bych to spíš nazval takhle. No, Boris... U Borise jsme dělali už ***Divoký ticho Žižkova***, kdy jsme chtěli - na rozdíl od

Zimního času

, který jsme dělali dva roky po domácích studiích na svoje mikrofony - vlízt do studia a nafrkat to tam s jednoduchou energií bez průtahů. Tak jsme se tak různě rozhlíželi a u toho Borise jsme se už byli podívat sLubošem Pospíšilem, jestli tam něco nenatočíme. Líbilo se nám tam, cenu nám dal na dnešní poměry velmi příznivou, takže jsme tam udělali

Divoký ticho

. Nakonec to trvalo přes půl roku, ale ta spolupráce byla fajn. A protože nás to s ním bavilo, tak jsme ho zvolili znovu i na album

Na kraji nebe

. Aby nám s ní pomohl, aby i trochu vybral písničky, aby řek, co mu kde sedí a neseď. Nakonec to byl takový koproducent; nejvíc jsme do toho kecali já, Vojta Jindra a Boris, v tomto pořadí.

Zvuk alba jde ale komplet za ním, ne?

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Neděle, 11 Říjen 2020 22:00

Jo, on má spoustu zajímavých mikrofonů. Má třeba mikrofon, na který zpívala Ella Fitzgerald; na ten jsem to nazpíval i já. Nějaký strašlivě drahý raritní kousek. Má tam spoustu úžasných starých cajků a zároveň má i v počítači spoustu nakoupených velmi zajímavých zvuků. Takže to jde hodně za ním, no. Třeba já jsem klávesy nahrával tak, že jsem to nahrával do MIDI do počítače a Boris vybral ze své databanky ty správné zvuky. Ukázal mi prostě 200 pián, rychle to projel a říkal: hehe, tohle by mohlo bejt dobrý... chceš Steinway?

A to o čem jsem mluvil: že se aranže pohnuly od folkrocku více k popu nebo – další můj dojem – že důležitější než tóny začínají být zvuky: to je taky jeho dílo?

Jo, ale dost často třeba s mojí představou, že by tam mělo být něco takovýho. A pak taky hodně Vojtova práce. Protože „takový ty zvuky“ jsou hodně od elektrických kytar.

To nejsou klávesy?

Jsou to klávesy i elektrické kytary. Já se v tom nevyznám, já jenom řeknu: hehe, tady by mohla znít nějaká nudle a oni něco zkusí...

A vydavatel? Čí to byla volba a proč?

Vydavatel Galén, Luboš Houdek, s kterým spolupracujeme... už vydával Divoký ticho. Vydává veškeré věci Vláďovi Mertovi, s kterým hraju. Vydal nám i Schodiště...

Původně ses na něj tedy asi dostal přes Mertu?

Ano. Přes Mertu. To je taková logická volba, že on, protože je prostě skvělejší. Hodí se k našemu formátu kapely.

Merta si mě spletl s nějakým votrapou

Nezbavili jste se tím, že jste opustili předchozí hromosvodí sound, nějakého znaku, díky kterému jste byli rozpoznatelní? Ono je hezké říct, že nejdůležitější je písnička a té všechno podřídíme, ale to znamená, že máš tak specifickou práci se slovy a tóny, že tě podle té písničky každý pozná. Nebo že ta písnička je o tři patra výš, než písničky obdobných autorů. Popřípadě, že máš takový hlas, že tě každý pozná po třech tónech jako zpěváka...

Máš pravdu, že naprostý rozpoznávací znamení Hromosvodu byly ty houslovo-flétnový nudle, který jsem psal do trojhlasu... Ale já jsem to už prostě takhle nechtěl, já jsem chtěl, aby ta kapela byla rozpoznatelná hlavně mnou. Mým způsobem hraní, uvažování, psaní písniček... Proto se to taky jmenuje Ondřej Fencel a Hromosvod, že jsem se rozhodl, že opravdu jdu na trh s písničkou a ne s houslemi a flétnou.

Písničky jsou samozřejmě pěkné...

Jasně že jsou maličko zaměnitelnější než dřív... Na druhou stranu - housle tam zůstaly... takže nějaký můstek k starému Hromosvodu tam je, no...

Písničky jsou pěkné, možná stále pěknější, ale je jich méně aspoň z toho pohledu, že vydáváte desky se stále většími pauzami. Víc vyhazujete, jak jsi už naznačil, nebo jsou ještě nějaké jiné důvody?

Bacha, to je trochu zdání - **Svitavy** 2006, **Zimní čas** 2010, **Divoký ticho Žižkova** 2015, **Na kraji nebe**

2020. Ale je fakt, že víc vyhazuju... mám méně času a hlavně - ty lidi to tak často nezajímá. To **Divoký ticho**

se celých těch pět let kontinuálně prodávalo a teď se začne prodávat zase další deska. Lidi si to třeba hodně kupují na koncertech s Mertou a s Pospíšilem, koupě si prostě cédéčko Ondřeje Fencle, takže my ho musíme taky trochu amortizovat. (Smích) Takže... je to všechno ruku v ruce, není kam spěchat. A ještě mě napadl jeden důvod - že taky dělám autorský věci v jiných kapelách. Ve Schodišti, pro Luboše Pospíšila... Nebo píšu texty pro Olympic, pro Dusilenku...

Hraješ se značným množstvím různých hudebních seskupení. Jak si porovnáváš diář, co má vlastně přednost?

Na prvním místě je můj Hromosvod, teďka Ondřej Fencel a Hromosvod. To má přednost před vším.

Fakt? Klidně řekneš – nepřijedeme s Lubošem Pospíšilem, protože hraju s Hromosvodem...?

Pošlu Pospíšilovi záskok, když má nabídku Hromosvod. Prostě mé zhudebněné srdce má přednost před vším, protože to je moje autorská výpověď a teď mě to o to víc baví, že to šlape a je nová deska.

Proč sis to hrací portfolio takhle sestavil?

To samo přicházelo... samo přicházelo...

A musí dneska člověk hrát v tolika kapelách, aby se uživil? Nebo tě to prostě těší a dává to dohromady nějaký mix, bez kterého by ti něco chybělo?

Přesně jak říkáš. Těší mě to, vzájemně se to doplňuje a každé je trochu něco jiného. Někdy mě štví jeden a jindy druhé, tak se zase těším na třetího... Kvůli penězům ne, mohl bych hrát v polovině kapel a furt bych se tím mohl uživit, ale je to opravdu primárně proto, že mě to baví a že mi vždycky přijde líto něco neudělat, když mě to napadne.

Nedávno sis málem portfolio rozšířil: sledoval jsem tvou účast na konkurzu na místo klávesisty v Olympiku, držel jsem ti palce, ale trochu tomu všemu nerozumím. Na začátku ses tvářil, že o to hrozně stojíš, posílejte mně všichni lajky. A na konci zase, že

jsi rád, že jsi nevyhrál. A kdybys vyhrál: mohl bys ještě říkat – mou nejdůležitější kapelou je Hromosvod?

No právě...

A proč jsi do toho vlastně šel? Byli to velcí hrdinové tvého mládí?

Napadlo mě to proto, že byl koronavirus, nikdo nevěděl, co bude, a „nebylo co dělat“: já jsem furt měl co dělat, ale prostě přišlo to zrovna v téhle době, kdy jsem na tom měl čas makat. Olympic je moje dětská láska, to bez uzardění přiznávám. Tak jsem si řek, že to zkusím, ale vlastně jsem sám pořádně celou dobu nevěděl, jestli chci, aby to dopadlo. Teď jsem hrozně rád, že to nedopadlo. Zrovna jsem četl rozhovor s klávesistou Pavlem Březinou, kterého do Olympicu vzali, který se tam hodí, a myslím, že pro ně je lepší volba, než já. A ten říkal, že Petrovi Jandovi nevadí, když si občas zahraje někde jinde, ale že nesmí být nikde stálý člen. Což jsem vůbec předtím nevěděl, takže... já bych tam hrát prostě ani nemohl. Byla to zajímavá zkušenost, mimo jiné jsem se technicky zlepšil na klávesy, na které jsem od Lidové školy umění, od svých dvaceti, v podstatě nikdy do téhle doby necvičil. A teď jsem na ně díky Olympiku cvičil dva měsíce v kuse, takže se mi strašně zlepšila technika a naučil jsem se pracovat s novými zvuky. Stálo to za to, určitě jo. A byl to zážitek. Zahrál jsem si s Olympicem *Želvu, Otázky, Dynamit, Prázdniny na Zemi*

a

Vlak

, co nikde nestaví. Vždyť to je skvělý. Kdo by si to byl pomyslel v době, kdy jsem tyhle věci jako malej kluk horem dolem hobloval na kytaru u ohýnku.

Představoval sis někdy, tak v těch třinácti, nebo v celém dalším období až do první desky Hromosvodu, že se někdy budeš muzikou živit? Byl to třeba tvůj sen? A měl jsi už tehdy představu, že to uděláš tak, že vnikneš do spousty slavných kapel?

(*Smích*) Ve třinácti jsem si představoval, že budu hodně slavnej, a ty první roky Hromosvodu jsem si tím byl naprosto jistej. Že dobudeme svět. Postupně tahle představa slábla, a čím víc slábla, tím víc se mi dařilo. (Smích) Dneska už to vidím úplně realisticky, ale... spíš mě vždycky bavilo hrát a všechny ty nabídky koncertní, teda nabídky do kapel, vlastně spadly z nebe. Většinou mě někdo oslovil, nebo si mě někdo s někým splet, jako Merta, a začali jsme spolu hrát omylem.

Ještě řekni na závěr historku, jak jsi začal hrát s Mertou omylem.

Já jsem rozesílal všem možným známým muzikantům cédéčko Zimní čas a napsal jsem mu. Předtím jsme se viděli jednou, možná. „Ahoj Vlád’o, rád bych ti jako muzikantovi, kterého si vážím, poslal cédéčko mojí kapely Hromosvod Zimní čas.“ A on mně na to odpověděl: „Přijď večer do Kaštanu, zahraju si.“ Tak jsem tam šel a od té doby spolu hraju. On mně pak říkal, že myslel, že mě tím odpálkuje, že si mě splet s nějakým votrapou. (Smích) Takže ten konkurs do Olympicu i v tomhle byl úplně nová zkušenost, protože jsem nikdy s nikým v muzice nesoutěžil. Vždycky jsem si buď někoho sám vybral, nebo si někdo vybral mě. Tak jsem si zkusil zase novou věc.

++++++

Hromosvod

Založen 1994. Diskografie:

17 lízátek, 2004, Indies Records.

Svitavy, 2006, Hromosvod.

Zimní čas, 2010, OF Records.

Divoký ticho Žižkova, 2015, Galén

Na kraji nebe, 2020, Galén.

++++++

Ondřej Fencl – skladatel, textař, zpěvák, klávesista, kytarista, hudební manažer, hudební publicista. Kromě své vlastní kapely Hromosvod hraje s 5P Luboše Pospíšila (kapelník), triem Hrubý – Merta – Fencl, Oskar Petr Bandem a Vzpomínkou na Marsyas (momentálně pauza ze zdravotních důvodů), Schodištěm, s Jan Hrubý triem a revivalovými kapelami Lucie Revival, Mrtvej Brouk (Beatles revival) a Uširváč (revival Jasné páky a Hudby Praha). 1997 – 2011 též vlastní rocková skupina Nahoře pes.